

ks. Leszek Poleszak SCJ

Wyższe Seminarium Misyjne Księży Sercanów w Stadnikach

ORCID: 0000-0001-5408-0809; e-mail: lpoleszak@scj.pl

<https://doi.org/10.4467/25443283SYM.19.033.11435>

SPRAWOZDANIE Z SYMPOZJUM NAUKOWEGO
IDŹCIE I GŁOŚCIE. MISYJNY WYMIAR EWANGELIZACJI,
KRAKÓW, 7 LISTOPADA 2019 ROKU

REPORT FROM THE SCIENTIFIC SYMPOSIUM *GO AND PREACH.*
THE MISSIONARY DIMENSION OF EVANGELIZATION,
KRAKOW, NOVEMBER 7TH, 2019

W dniu 7 listopada 2019 roku w Krakowie miało miejsce sympozjum naukowe zorganizowane przez Wyższe Seminarium Misyjne Księży Sercanów w Stadnikach. Obrady poświęcone tematowi: *Idźcie i głoscie. Misyjny wymiar ewangelizacji* rozpoczął ks. dr Leszek Poleszak SCJ, rektor seminarium. Zauważył on, że tematyka sympozjum zrodziła się zarówno z inspiracji papieża Franciszka, który w 2017 roku w celu pobudzenia gorliwości w działalności ewangelizacyjnej Kościoła *ad gentes* ogłosił październik 2019 roku Nadzwyczajnym Miesiącem Misyjnym, jak też z doświadczenia misyjnego księży sercanów, które seminarium w Stadnikach stara się pielęgnować i rozwijać. Przypomniał także, że dar wiary, który otrzymujemy i którym się dzielimy, dzięki przyłgnięciu do Boga, owocuje nowym życiem, którym chrześcijanie pragną się dzielić

z innymi, nie wykluczając nikogo¹. Kończąc swoje wystąpienie, przekazał prowadzenie sympozjum ks. Łukaszowi Ogórkowi, prefektowi studiów.

Pierwszy referat nt. *Jezus – posłany od Ojca w Duchu Świętym – wzór misjonarza* przedstawił ks. prof. dr hab. Jan Szczurek z Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Na samym początku zwrócił uwagę, że Jezus Chrystus nie jest misjonarzem w naszym rozumieniu tego słowa. Swoją prelekcję podzielił na trzy części. W pierwszej skoncentrował się na omówieniu tożsamości mesjańskiej Jezusa, która została ukazana z perspektywy wewnątrztrynitarnych relacji. Jezus objawia ludziom swoją tożsamość, która zostaje potwierdzona i uwierzytelniona przez Ojca oraz potwierdzona przez Ducha. Stając się „egzegetą” Ojca, Jezus objawia ludzkości plan zbawienia, wskazując jednocześnie na swoje naturalne synostwo oraz bycie odwiecznie zrodzonym przez Ojca. Świadczenie o Synu daje również Duch Święty, który – po Jego zmartwychwstaniu – przychodzi przez Syna i daje o Nim świadectwo, przypominając prawdę przez Niego objawioną. Kolejna część referatu została skoncentrowana na celowości posłania Jezusa Chrystusa. Autor zauważył, że bardzo precyzyjnie streścił to św. Jan Apostoł (por. J 3,16-17), który wskazując na zbawienie jako motyw posłania Syna Bożego, opisuje jednocześnie sam fakt posłania i jego cel. Motywem posłania jest ostatecznie miłość, która – zgodnie z objawieniem Bożym – jest tożsama z naturą Bożą (por. 1 J 4,8). Ostatnia część prelekcji – zawarta w tytule *Uczestnictwo i naśladowanie* – uwypukliła prawdę, że posłanie Jezusa przez Ojca jest wzorem posłania uczniów. Z perspektywy misyjnej Kościoła są to bardzo istotne treści, które akcentują fakt, że uczniowie Jezusa są posłani przez Niego samego. To natomiast zakłada uczestnictwo w posłannictwie Jezusa ze szczególnym uwzględnieniem celowości posłania i wyposażenia koniecznego do realizacji podjętej misji ewangelizacyjnej. Podsumowując swoje wystąpienie autor stwierdził, że tożsamość Jezusa wyraża się w Jego kapłaństwie obejmującym nauczanie, uświęcanie i kierowanie Ludem Bożym. W historii realizuje się ono poprzez uczestnictwo w ka-

¹ Por. FRANCISZEK, Orędzie na Światowy Dzień Misyjny 2019 r. *Ochrzczeni i posłani: Kościół Chrystusa w misji na świecie*, Rzym 2019.

pląństwie przy współdziałaniu Ducha Świętego, dla osiągnięcia głównego celu posłania, jakim jest zbawienie świata.

Kolejnym prelegentem sympozjum był ks. prof. dr hab. Jan Górski z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, który przedstawił prelekcję na temat *Ochrzczeni i posłani. Nakaz misyjny Jezusa we współczesnym świecie*. Zwrócił on uwagę, że chociaż nakaz misyjny Jezusa zmartwychwstałego zachowuje stale swoją aktualność, wymaga on jednak ciągłego dostosowywania do współczesnych warunków. Już Apostołowie zdawali sobie sprawę z tego, że jest on obowiązkiem wiary: „my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4,20). Dostosowanie do czasów współczesnych dokonuje się za pośrednictwem nowych, bardziej aktualnych metod. Pewną inspiracją w tym względzie jest nauczanie papieża Franciszka, który podkreśla konieczność świadectwa i dzielenia się radością życia Ewangelią. Już sama godność wynikająca z przyjętych sakramentów inicjacji chrześcijańskiej staje się misją osoby wierzącej i przyczynia się do ewangelizacji poprzez świadectwo. Jest ono skierowane do wszystkich bez wyjątku, także do niewierzących. Innym ważnym elementem współczesnej misji ewangelizacyjnej jest opcja na rzecz ubogich. Wyjście na „peryferie” jest wyzwaniem dla współczesnych chrześcijan.

Ksiądz dr hab. prof. UKSW Tomasz Szyszka SVD z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego wygłosił referat nt. *Rola zakonników w dziele misyjnym Kościoła*. Podkreślił w nim istotną rolę instytutów zakonnych w dziele misji *ad gentes*. Od początku życie zakonne cechował duch misyjny. Tym, co ułatwiało zakonnikom działalność misyjną było przede wszystkim dobre przygotowanie teologiczne oraz wielkie oddanie w podejmowanych dziełach ewangelizacyjnych. Innym ważnym impulsem do rozwoju działalności misyjnej były także troska o wierność charyzmatowi instytutu i składanym ślubom, zwłaszcza ślubowi posłuszeństwa. Zaangażowanie w głoszenie Ewangelii przybrało na sile w dobie wielkich odkryć geograficznych. Szczególne zasługi mają tutaj dominikanie, franciszkanie i jezuita, dzięki którym wiara w Jezusa Chrystusa mogła się rozprzestrzenić na nowe kontynenty. Autor referatu zwrócił uwagę na to, że działalność misyjna nie ograniczała się jedynie do sprawowania sakramentów lub katechezy. Zawsze towarzyszył jej rozwój szkolnictwa,

powstawanie bibliotek, dzieł charytatywnych i szpitali. Zakony do dziś pozostają w awangardzie w dziele misyjnym Kościoła.

Po przerwie w obradach, głos zabrał o. prof. dr hab. Ireneusz Ledwoń OFM, wykładowca Wyższego Seminarium Misyjnego Ojców Franciszkanów w Katowicach, który przedstawił prelekcję nt. *Cel misyjny Kościoła w świetle współczesnej teologii religii*. Zawarł w niej panoramę relacji Kościoła katolickiego do religii niechrześcijańskich. Początkowo były one traktowane negatywnie i odmawiano im jakiegokolwiek wartości w doprowadzeniu do zbawienia ich wyznawców. Sytuacja ta zmieniła się wraz z II Soborem Watykańskim, który dostrzegł w nich elementy prawdy, łaski i dobra. Zmiana, jaką przyniósł Sobór, zrodziła pytanie o konieczność udzielania chrztu w działalności misyjnej *ad gentes*. Pojawiły się również głosy, że sama działalność misyjna nie jest już potrzebna i nie należy nawracać na chrześcijaństwo. Motyw ratowania dusz przed wiecznym potępieniem przestał być aktualny. W opinii niektórych teologów różne religie posiadają nawet elementy zbawcze i mogą prowadzić swoich wyznawców do zbawienia. To doprowadziło do konieczności pojawienia się nowej wypowiedzi Stolicy Apostolskiej w sprawie aktualności działalności misyjnej Kościoła. Cały przewrót w teologii polegał na przejściu od konieczności przynależności do Kościoła, do konieczności obecności Kościoła w świecie. Znaczenie Kościoła może być porównywalne do obecności samego Chrystusa – staje się on przekazicielem Objawienia Bożego i zbawczego pośrednictwa. Prelegent podkreślił, że Kościół nie jest jedynie jedną z wielu religii prowadzących do zbawienia. Przynależność do Kościoła stanowi znacznie lepszą sytuację dla osiągnięcia zbawienia, ponieważ w nim zbawcza łaska jest skutecznie realizowana.

Ostatnim prelegentem sympozjum był wykładowca Wyższego Seminarium Misyjnego Księży Sercanów ks. dr Eugeniusz Ziemann SCJ. W referacie zatytułowanym *Misyjny wymiar charyzmatu sercańskiego* przedstawił on refleksję nad misyjnym wymiarem duchowości sercańskiej. W pierwszej części zarysował on szeroką perspektywę dotyczącą genezy i rozwoju instytutów życia zakonnego na bazie ich charyzmatu i misji. Poczynając od zakonów mniszych, poprzez kanoników regularnych, zakony żebrzące, kleryków regularnych, stowarzyszenia życia

apostolskiego i zgromadzenia zakonne wskazał na nierozzerwalny związek charyzmatów poszczególnych instytutów z misją i jej profetycznym charakterem. Wyraża się on przede wszystkim w świadectwie życia, czynów i słów opierających się na wartościach wypływających z życia zakonnego przeżywanego na wzór wartości ewangelicznych: czystości, ubóstwie i posłuszeństwie. Bazując na charyzmacie i misji swoich założycieli, a także na bogatej duchowości zakonów mniszych, żebrzących i kleryckich, życie konsekrowane wniosło ogrom pięknych treści w działalność misyjną Kościoła. Także Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego założone przez czcigodnego sługę Bożego ojca Leona Dehona w 1878 roku w Saint Quentin we Francji przyczyniło się do rozwoju misji *ad gentes* Kościoła. Działalność misyjna, postrzegana jako jeden z tych obowiązków, które wymagają ofiary i wyrzeczenia, motywowana była także specyficznymi cechami instytutu, do których należy zaliczyć ducha miłości, oblacji i immolacji. Idąc za inspiracjami Leona XIII, o. Dehon położył nacisk na profesjonalne prowadzenie apostolatu społecznego, który realizował m.in. przez propagowanie nauki społecznej Kościoła, formację duchową, kulturalną, pastoralną i społeczną duchowieństwa, czynne uczestnictwo w kongresach robotniczych oraz podejmowanie nowych wyzwań związanych z misją kapłaństwa służebnego oraz podjęcie apostolatu w misjach *ad gentes*. W dalszej części prelegent szczegółowo odniósł się do elementów misyjnych uwypuklonych w nowych *Konstytucjach* Zgromadzenia. Podkreślił również, że podejmowana działalność misyjna łączy się ściśle z ideą budowania królestwa Serca Jezusowego w duszach i społecznościach. Autor referatu podkreślił również, że elementem dynamizującym misyjny charyzmat sercański jest duchowość, będąca nierozzerwalnie związana z charyzmatem oraz sposobem jego przeżywania. Istotą charyzmatu jest bowiem miłość i wynagrodzenie Najświętszemu Sercu Jezusowemu.